

In memoriam Willem Dieleman 1938 - 2018

Jelle van Dijk

Op 5 augustus overleed Willem Dieleman na een bijzonder moeilijk jaar waarin hij sterk in zijn mogelijkheden beperkt was. In het voorjaar van 2017 kreeg hij van het Antoni van Leeuwenhoek-ziekenhuis en van het LUMC te horen dat hij nog slechts enkele weken te leven had. Vanaf dat moment was hij met een lange slang aan een zuurstofapparaat gekoppeld en was zijn actieradius sterk ingeperkt.

Maar met rolstoel of scootmobiel en een zuurstoftankje bij de hand kon hij af en toe toch het huis verlaten. Zo bezocht hij op 11 november 2017 de inloopochtend in het Jan Verwey Natuurcentrum. Willem stond bekend om zijn aparte gevoel voor humor. Dat bleek nog eens bij zijn afscheid op

die dag met de woorden "Moraturi te salutant", wat betekent: "Zij die gaan sterven, groeten u". Dat waren in het oude Rome de woorden van de gladiatoren voordat zij hun gevecht op leven en dood begonnen.

Af en toe was er nog een bezoek aan beide ziekenhuizen. Bij een van mijn bezoeken in maart belde hij net het LUMC op. Een afspraak moest worden afgezegd omdat de taxi niet op tijd verscheen. De nieuwe afspraak zou zeven weken later zijn. Willem ontstak in woede met de woorden: "Vorig jaar gaven jullie mij nog drie weken en nu laten jullie mij zeven weken wachten!"

Willem Dieleman kreeg in onze vereniging vooral bekendheid als deelnemer aan vele Waddenweekenden en andere excursies. Daarbij kon hij het af en toe niet laten discussies op gang te brengen door stevige standpunten over natuurbescherming in te nemen. Het viel vaak niet mee enige nuancering in zijn standpunt aan te brengen. Ook naar het bestuur toe liet hij af en toe duidelijk merken wat volgens hem natuurbescherming van ons vraagt. Zo herinner ik mij uit de jaren negentig, toen ik voorzitter was, dat Dieleman vond dat hij met de aanleg van de kerktuin bij de Oude Jeroenskerk wel met echte natuurbescherming bezig was en het bestuur niet. Het bestuur bemoeide zich alleen maar met ruimtelijke ordening en schreef zienswijzen, volgens Dieleman allemaal theoretisch gedoe. Gelukkig werd hij later wat milder in zijn oordeel over de inspanningen van het bestuur.

Het heeft Willem veel plezier gedaan dat hij de uitgave van de nieuwe Flora nog heeft mogen meemaken. Het eerste exemplaar dat eind maart van de drukker kwam, was voor hem. Een week later vertelde hij me dat het een prachtig boek was. Hij had het boek helemaal gelezen en daarbij helaas één schrijffout ontdekt: in het register stond "Kartuizer anjer" en in de lopende tekst "Kartuiser anjer". Je kritische blik als leraar Nederlands raak je niet zomaar kwijt!

Een bijzondere gebeurtenis vond plaats op 4 oktober 2015. Het pad bij de al eerder genoemde kerktuin in Noordijk-Binnen kreeg toen officieel de naam "Willem Dielemanpad". Hiermee toonden kerkbestuur en gemeente hun waardering voor het initiatief van Willem om in de kern van het oude dorp een prachtige groene oase aan te leggen. Een verslag van die heuglijke gebeurtenis is na te lezen in de Strandloper van december 2015.

Wim Dieleman - Vlieland sept 2016 - foto: GH

